

Arrest

nr. 148 798 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
X
X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, in eigen naam alsook als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 14 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 maart 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANDERSTRAETEN, die *loco* advocaat D. DUSHAJ verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 september 2006 dient de verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Verzoeksters asielprocedure wordt afgesloten met de beslissing van 27 maart 2007 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 2 maart 2008 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt ontvankelijk verklaard bij beslissing van 17 september 2008, doch ze wordt uiteindelijk bij beslissing van 6 december 2011 ongegrond verklaard. Tegen deze ongegrondheidsbeslissing dient de verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 83.590 van 25 juni 2012.

1.4. Op 13 juli 2011 dient de verzoekster, voor haar en voor haar (toen) twee kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 15 maart 2010² beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Deze beslissing werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 16 maart 2012 en zij is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf opgesteld op 12/07/2011, ingediend op 13/07/2011 (datumstempel op de aanvraag) en waarvoor op 14/07/2011 een attest van inontvangstname werd afgeleverd op naam van

D(...), N(...), geboren te (...) op (...)

+ 2 kinderen:

D(...), A(...)

M(...), Z(...)

Nationaliteit: Algerije

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept de betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder de duur van haar verblijf sedert haar asielaanvraag dd. 04/09/2006, de beheersing van de Franse taal en de geponeerde mogelijkheid om te gaan werken van zodra haar verblijf geregulariseerd zou zijn, zijn geenszins van aard om te kunnen doen aannemen dat de verzoekster de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen vanuit haar land van herkomst of vanuit de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, overeenkomstig de normaal geldende procedure. Niets verhindert de betrokkene om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied.

De betrokkene wist immers dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag

dd. 04/09/2006 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten op 29/03/2007 door middel van de bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft. De beweerde problemen in haar land van herkomst kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 van de wet in België in te dienen. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden.

De verzoekster roept het artikel 3 van het EVRM en het artikel 1 van het Verdrag van New York in, zonder dat deze artikels worden toegepast op de eigen situatie. De betrokkene laat na haar beweringen te staven met een begin van een bewijs, wat niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op de aangehaalde artikels. De loutere vermelding van deze artikels volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De definitieve weigeringsbeslissing, voorzien van een bevel om het grondgebied te verlaten, werd haar op 30/03/2007 betekend.

De duur van de procedure - namelijk zo'n 6 maanden en 26 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en nestelde zich moedwillig op het grondgebied. Momenteel verblijft zij dus op volstrekt illegale wijze in België. Uit een dergelijk precair verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van haar verblijfssituatie.

Bijgevolg is de scholing van haar kinderen op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt dit niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 bis in België wordt ingediend. De schade waarop de betrokkene zich beroept, heeft zij enkel aan zichzelf te wijten door zich in dergelijk precair verblijf te installeren. De betrokkene brengt trouwens geen enkel element aan, dat aantoonde dat de scholing niet al dan niet tijdelijk in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. De betrokkene wist wel degelijk dat de opleiding van haar kinderen in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van haar asielprocedure. Bijgevolg kan er opgemerkt worden dat het de ouder is die de belangen van de kinderen geschaad heeft door zich na de weigering van haar asielaanvraag te nestelen in dergelijk verblijf.

De verzoekster wijst op de duur van haar legale verblijf. De voorlopige verblijfstitel, het attest van immatriculatie, werd echter aan haar afgegeven in het kader van de asielprocedure. Zij werd op geen enkel moment van haar verblijf in het Rijk "gemachtigd tot verblijf," zodanig dat dit element niet kan worden beschouwd als buitengewone omstandigheid.

De verzoekster stelt dat zij onmiddellijk aan de slag zou kunnen gaan. Doch dit argument kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het haar sinds de afsluiting van de asielprocedure niet langer toegestaan is om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Ze toont daarentegen niet aan dat zij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om te voorzien in de levensbehoeftes van haar gezin.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf worden door middel van dit principe beoogd.

De betrokkene stelt dat het gelijkheidsbeginsel dient toegepast te worden. Het is echter aan de verzoekster om de compatibiliteit (gelijkaardigheid/overeenkomsten) aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (RvS arrest nr. 97.866 dd. 13/07/2001). Dit laat ze na. Men kan er niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin andere aanvragers verkeren analoog of commensurabel zijn. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een regularisatie van hun verblijf hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto een regularisatie van de

verblijfstoestand van de betrokkene met zich mee, noch vormt dit feit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier op individuele wijze onderzocht.

Huidige beslissing houdt geen gedwongen terugkeer naar het geboorteland in, noch een terugleiding naar de grens.

Verzoekende partij laat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vooreerst berusten op het onderbreken van haar integratie. Er is nochtans geen sprake van een wettig nadeel wanneer een proces van integratie in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals de verzoekster in casu. Het is maar normaal dat de betrokkene gepoogd heeft om zich te integreren, in welke mate dan ook, al was het maar om het tijdelijk toegestaan verblijf voor zichzelf zo aangenaam mogelijk te maken. Uit vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weten we dat de integratie-elementen tot de gegrondheid behoren. Daar deze elementen tot de gegrondheid behoren, wordt in deze fase enkel gekeken of ze de betrokkene verhinderen om de aanvraag in het herkomstland of in een derde land in te dienen, doch er wordt niet verder op ingegaan.

De elementen ten gronde aangehaald in de rubriek "Omtrent de grond: langdurig verblijf, humanitaire redenen en perfecte integratie, economische reden, duurzame lokale verankering," waaronder de verwijzing naar het asielrelaas, de duur van haar verblijf in het Rijk, de verwijzing naar de wet van 22/12/1999, haar kennis van de Franse taal, de tewerkstellingsbelofte, de vrienden-en kennissenkring, de persoonlijkheid en het gedrag van de betrokkene en van haar kinderen, het schoolgaan van de kinderen, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde."

Het betreft de thans bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat het onderhavige verzoekschrift werd ingediend door de eerste verzoekster, handelend in eigen naam alsook in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar drie kinderen die op het moment van het instellen van de vordering allen minderjarig waren.

Aangezien een minderjarige in beginsel handelingsonbekwaam is, wordt aangenomen dat zijn of haar wettelijke vertegenwoordigers -te dezen de eerste verzoekster- kunnen optreden om in zijn of haar naam een annulatieberoep aanhangig te maken.

De tweede verzoeker, de heer A(...) D(...) is tijdens de loop van de procedure evenwel meerderjarig geworden.

Vanaf het ogenblik van zijn meerderjarigheid is aan de wettelijke vertegenwoordiging dan ook een einde gekomen en kan de eerste verzoekster dus niet meer voor de heer A(...) D(...) optreden. Vanaf dat ogenblik verliest de moeder haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger en de daarmee samenhangende procesbevoegdheid en wordt de meerderjarig geworden verzoekende partij geacht het proces in eigen naam –en overigens zonder enige vormvereiste- verder te zetten (cf. RvS 24 november 2010, nr. 209.129).

De tweede verzoeker wordt zodoende geacht het beroep in eigen naam verder te zetten.

2.2. De verzoekers hebben de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wensen neer te leggen.

Bijgevolg wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.3. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM), van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, van een *“uitdrukkelijke schattingsfout, (...) van de onvoldoende motivering en dus, van het gebrek aan wettelijk aanneembare motieven”* en van *“het algemeen beginsel volgens het welke de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen naar kennis genomen te hebben van al de elementen van de zaak”*.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Doordat:

De Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft een beslissing genomen, beschouwend dat het verzoek dat door mijn verzoekster ingediend werd niet ontvankelijk is op grond dat er geen buitengewone omstandigheid aangevoerd werd;

Dat zodoende de tegenpartij gebruik gemaakt heeft van haar discretionaire macht.

Terwijl :

1. In overweging dat de notie van « buitengewone omstandigheden » niet door de wet uitgelegd wordt ;

Dat de rondbrief van 19.02.2003 bepaalt dat «betrokken moet aantonen dat het voor hem onmogelijk of heel moeilijk is een verblijf vergunning in zijn land van herkomst te gaan vragen»

Dat het overal aangenomen is dat deze buitengewone omstandigheden niet overeen moeten komen met de notie van overmacht maar moeten het terugkeer naar het land van herkomst en/of de indiening van de aanvraag, of de wachttijd heel moeilijk maken (RvS., arrest nr.93.760, van 6 maart 2001, R.D.E., nr.113 blz. 217) ;

Dat het daarna ook vaststaat dat een verblijfsvergunning een dubbel examen vanwege de autoriteiten vraagt, te weten van de ene kant de ontvankelijkheid van de aanvraag op zichzelf ten opzichte van de buitengewone omstandigheden die aangevoerd worden en van de andere kant de grond van deze aanvraag tot verblijf;

Dat het alleen is, wanneer ze besluit dat de aanvraag ontvankelijk is, door de aangevoerde buitengewone omstandigheden, dat de autoriteit zich daarna kan uitspreken op de grond van de aanvraag.

Dat nochtans, de Raad van State erkent, dat de argumenten die aangevoerd werden op het stadium van de ontvankelijkheid, op titel van buitengewone omstandigheden ook gebruikt zouden kunnen worden als grondargument (RvS, 23/05/2000, arrest nr 87.462) ;

Dat in dit geval, de tegenpartij ten onrechte heeft beschouwd, dat het verzoek niet ontvankelijk was met als grond dat er geen enkele buitengewone omstandigheid aangevoerd werd;

2. In overweging dat men ook zal bemerken dat de tegenpartij geen rekening gehouden heeft met de goede integratie van verzoekster op het grondgebied van het Koninkrijk.

Dat in de beslissing, onderwerp van dit beroep, de tegenpartij beschouwt dat de scolarisatie van de kinderen van mijn verzoekster, op zich niet buitengewoon is;

Dat ze ook beschouwt dat de duur van haar verblijf, de humanitaire redenen en haar perfecte integratie, haar duurzame sociale verankering, haar perfecte kennis van de Franse taal, het feit dat ze over een werkbepoefte beschikt, haar vrienden- en kennissenkring, haar persoonlijkheid en haar voorbeeldige houding, geen buitengewone omstandigheden vormen en dat ze daarbij de gronden van haar motivatie over deze vaststelling niet rechtvaardigt;

Dat in tegendeel, de tegenpartij had moeten beschouwen dat deze elementen een buitengewone omstandigheid vormde;

Dat indien mijn verzoekster tot staving van haar machtiging tot vergunning beroep maakt op de criteria die overgenomen werden in de instructies die door de regering gegeven werden op datum van 19 juli 2009 en juist in de mate hoe de regering, en daarna de Minister van het asielbeleid beschouwd hebben dat bepaalde omstandigheden de aanvraag tot machtiging van verblijf veroorzaken;

Dat het feit dat deze instructies vernietigd werden, zonder weerslag zijn, daar de Minister belast met migratie het asielbeleid openbaar beloofde de voorwaarden die toen bestonden te eerbiedigen;

Dat het vanzelfsprekend is dat gedurende de tijd die verzoekster op het grondgebied doorgebracht heeft, dus meer dan 6 jaren, deze talrijke kennissen in het Belgisch socio-cultureel milieu ontwikkeld heeft;

Dat het duidelijk is dat een vertrek vanuit België al haar inspanningen, om zich te integreren die ze gemaakt heeft sinds ze hier aangekomen is, definitief zouden vernietigen.

Dat haar kinderen op het Belgisch grondgebied gescolariseerd zijn en dit sinds meer dan 6 jaren;

Dat het juist is dat de duur van het verblijf of van de integratie in de Belgische samenleving, op zichzelf geen buitengewone omstandigheid vormt, die de aanvraag van een machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, op grond van artikel 98bis van de wet, maar dat het toch juist is dat de integratie reeds beschouwd werd als een element dat de terugkeer in het land van herkomst heel moeilijk maakt.

Dat een vreemdeling, die geen familie of kennissen in zijn land van herkomst heeft, die op de dag van de aanvraag tot machtiging geen enge verbanden ermee heeft, die in België door verenigingen en particulieren gesteund wordt, die actief aan het sociale leven deelneemt, dus een integratie in België rechtvaardigen kan, die groter is dan zijn integratiegraad in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al beschouwd heeft dat :

«De uitvoering van de bestreden acte haar een moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat deze ook alle integratie inspanningen die verzoekster sinds 8 jaren, in België gemaakt heeft zou vernietigen. (RvS, 25/05/1998, arrest nr. 73.830 ; RvS, 26/02/1998, arrest nr. 72.112);

Ten gevolge daarvan, zou de tegenpartij rekening kunnen houden met de integratie van verzoekster op het Belgische grondgebied, wat niet het geval was;

Dat de tegenpartij, inderdaad een gestereotypeerde argumentatie gebruikte, die absoluut geen rekening houdt met de vernietiging van de inspanningen die door verzoekster gemaakt werden, in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst;

3. In overweging ook, dat de tegenpartij de aanvraag niet onderzocht heeft in verband met een mogelijke schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en van artikel 3 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

Dat men inderdaad moet herinneren dat mijn verzoekster op het Belgische grondgebied verblijft, met haar levensgezel, Mr. Y(...) B(...), geboren in (...) op (...), van Algerijnse nationaliteit ;

Dat mijn verzoekster van een kind bevallen is op 30 december 2011, met naam Y(...) B(...), element waarmee de tegenpartij absoluut geen rekening gehouden heeft;

Dat men moet benadrukken, dat al deze personen een familiecel vormen, die door artikel 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, beschermd wordt;

Dat indien men verzoekster verplicht naar haar land van herkomst terug te keren, om er de voorlopige vergunningsverblijven te vragen, dit zou betekenen dat ze alle banden die zij dagelijks met haar kinderen heeft, moet afsnijden, ook met haar kind van wie de gezondheidstoestand dagelijkse zorgen vraagt zowel van haar als van haar levensgezel;

Dat de dokters die het kind verzorgen, duidelijk maken dat een cardiologische behandeling thans noodzakelijk is;

In overweging dat mijn verzoekster, daarvoor, en tot staving van haar beroep een medisch getuigschrift van Dr. D(...) van 22 maart 2012 voorlegt.

Dat in dit geval, een risico van onmenselijke en vernederende behandeling ten opzichte van het kind bestaat;

Dat men ook moet aanduiden, betreffend artikel 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, dat dit artikel niet alleen de familie beschermt maar ook het recht voor een persoon een familieleven te hebben en familiebanden te hebben, in de zin van de essentie van de rechten van de mens: vrijheid, gelijkheid en broederlijkheid (X., La mise en œuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Bruxelles, 1994, p.92.)

Dat de autoriteiten er dus moeten afzien van passief de vrijheid te schaden, die aan de mensen gegeven is een familieleven te hebben, maar deze autoriteiten moeten ook soms, op actieve wijze handelen zodat het werkelijk mogelijk wordt voor hen een familieleven te hebben (X.. La mise en œuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, op.cit., pp. 97-98 ; et J., VANDELANOTTE, Y. HAECK, Handboek EVRM, 2004, Intersentia, p. 140.) ;

Dat het duidelijk is dat het bovengenoemde verdrag het recht tot een priveleven omvat, evenals het recht tot betrekkingen met anderen, met als doel zijn eigen persoonlijkheid, op niveau van de gevoelens, te ontwikkelen (J., VELU, Convention européenne des droits de l'homme, R.P.D.B., Complément, T. VII, Bruxelles, Bruylant, 1990, p.536, n°652 ; F., SUDRE, Droit international et européen des droits de l'homme, Presse Universitaire de France, Paris, 1999, p.258.) ;

Dat ook nog, « de uitzetting van een vreemdeling als gevolg kan hebben dat de sociale banden die hij aangeknopen heeft gebroken zijn; (J., VELU, Convention européenne des droits de l'homme, R.P.D.B., Complément, T. VII, Bruxelles, Bruylant, 1990, p. 538, n°653.) ;

Dat dit recht tot bescherming van het familieleven, aangevoerd kan worden voor alle rechtsonderwerpen die een feitelijke familie vormen;

Dat het bestaan van een echt familieleven een voldoende voorwaarde is om van een familie te kunnen spreken in de zin van artikel 8 van het bovengenoemde verdrag, en dat deze banden niet noodzakelijk hun oorsprong in een huwelijk moeten vinden, maar ook in andere familiebanden zoals het hier het geval is;

Dat in deze zin, het arrest X, Y and Z v. United Kingdom (1997) van het Europese Hof van de Mensenrechten, vermeldt dat het begrip van « familieleven » zoals bedoeld in bovengenoemd artikel 8 zich niet beperkt op families die door huwelijk bestaan, maar ook op echte verbanden;

Dat het juist is dat dit artikel ook vermeldt, in paragraaf twee, dat er enkele uitzonderingen aan zijn eerste lid bestaan, en dat een tussenkomst van de staat niet ipso facto een schending van het Europees Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, betekent;

Dat, echter, indien er een tussenkomst vastgesteld wordt, deze geconfronteerd moet worden met de drie voorwaarden van paragraaf 2 : de tussenkomst moet door een wet voorzien worden (legaliteitswet), deze moet in een democratische maatschappij noodzakelijk zijn (noodzakelijkheidstest) en moet een wettelijk doel hebben (wettelijkheidstest) ;

Dat dus, een door het recht teogelaten afwijking altijd mogelijk is in zoverre, dat er een evenwicht bestaat tussen rechten en interessen, en waarbij de rechten die gevat zijn in artikel 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zwaar moeten wegen, daar ze zich heel hoog bevinden in de rangschikking van de normen, zodat de nationale bevoegdheden, om te kunnen afwijken van de rechten die door het verdrag beschermd worden, voor deze redenen al heel beperkend beschouwd moeten worden; (J., VAN DE LANOTTE et Y., HAECK, Handboek EVRM, op.cit., 711-712); Dat zelfs indien er een wettelijke tussenkomst voorzien is, en dat deze aan de doelstellingen van artikel 8 beantwoordt, deze ook in een democratische maatschappij noodzakelijk moet zijn en niet moet overschrijden wat noodzakelijk is;

Dat om te zien of een schending in een democratische maatschappij noodzakelijk is, het Europese Hof voor de rechten van de Mens, verschillende beginsels ingevoerd heeft, om deze noodzakelijkheid objectief na te zien (zoals het beginsel van een sociaal dringende behoefte, het beginsel van restrictieve interpretatie en het evenredigheidsbeginsel ;

Dat ten gevolge van het evenredigheidsbeginsel, het aangewezen is te schatten of er een redelijk verhouding bestaat tussen, van de ene kant een schending van het recht en van de ander kant het legitieme recht waarnaar gestreven is;

Dat het de autoriteit is die moet aantonen dat ze geprobeerd heeft een evenwicht te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de schending van het recht van de verzoekster op het gebied van het respect van zijn privé- en familielevens;

Dat er beschouwd werd dat een maatregel van verwijdering van het grondgebied, met een totale breken van verzoekster met haar echtgenoot en de twee kinderen een overmatige maatregel zou vormen, in verband met het wettelijk gezocht doel; (Zaak Johnston v. Ireland (1986)) ;

Dat in deze zin, de beslissing van niet-ontvankelijkheid die hier bestreden is, artikel 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden schendt;

Des te meer, dat onlangs, het Europese Hof voor de rechten van de Mens een nieuw criterium ingevoerd heeft, het subsidiariteitscriterium, volgens het welke iedere autoriteit alles moet doen om de schendingen van de rechten van de burgers te minimaliseren, door de oplossingen te vergelijken en daarna door de doelen te bereiken, op de minste dure manier in verband met de rechten van de mens; (HATTOM vs. UNITED KINGDOM, arrêt du 2 octobre 2001 ; PECK vs. UNITED KINGDOM, arrest van 28 januari 2003) ;

Dat dus, in overeenstemming met het beginsel van subsidiariteit, de autoriteit gehouden is te zien of er geen alternatief bestaat om een schending van het recht op het respect van een familielevens te vermijden;

Dat in dit geval, deze alternatieve duidelijk is omdat het voldoende is verzoekster toe te laten haar aanvraag tot machtiging tot verblijf, vanaf België in te dienen;

Dat er dus wel sprake is van een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, door deze bestreden beslissing;

In overweging dat dit element alleen het bestaan van buitengewone omstandigheden rechtvaardigt, die verzoekster toelaat een aanvraag tot machtiging tot verblijf van lange duur, vanaf België in te dienen;”

3.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De verzoekers werpen onder meer de schending op van het *“algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*. Het bestuursrecht kent echter geen uniek en enig *“beginsel van behoorlijk bestuur”* maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre de verzoekers de schending aanvoeren van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*

3.2. Waar de verzoekers stellen dat er *in casu* een *“kennelijke schattingsfout”* is gemaakt, voeren zij in wezen een kennelijke beoordelingsfout aan in hoofde van de gemachtigde. In de mate dat de verzoekers aanvoeren van *“de onvoldoende motivering en dus, van het gebrek aan wettelijk aanneembare motieven”* en van *“het algemeen beginsel volgens het welke de administratieve autoriteit*

gehouden is te beslissen naar kennis genomen te hebben van al de elementen van de zaak”, voeren de verzoekers in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

3.3. De bepalingen van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze bepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verzoekers stellen dat de vaststelling dat de duur van haar verblijf, de humanitaire redenen en haar perfecte integratie, haar duurzame sociale verankering, haar perfecte kennis van de Franse taal, het feit dat ze over een werkbefoete beschikt, haar vrienden- en kennissenkring, haar persoonlijkheid en haar voorbeeldige houding, geen buitengewone omstandigheden vormen, niet met een verdere motivering wordt gestaafd. Deze bewering mist echter feitelijke grondslag. De bestreden beslissing bevat dienaangaande immers de volgende redengeving:

“De aangehaalde elementen van integratie, waaronder de duur van haar verblijf sedert haar asielaanvraag dd. 04/09/2006, de beheersing van de Franse taal en de geponeerde mogelijkheid om te gaan werken van zodra haar verblijf geregulariseerd zou zijn, zijn geenszins van aard om te kunnen doen aannemen dat de verzoekster de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen vanuit haar land van herkomst of vanuit de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, overeenkomstig de normaal geldende procedure. Niets verhindert de betrokkene om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied.

(...)

De elementen ten gronde aangehaald in de rubriek "Omtrent de grond: langdurig verblijf, humanitaire redenen en perfecte integratie, economische reden, duurzame lokale verankering," waaronder de verwijzing naar het asielrelaas, de duur van haar verblijf in het Rijk, de verwijzing naar de wet van 22/12/1999, haar kennis van de Franse taal, de tewerkstellingsbelofte, de vrienden-en kennissenkring, de persoonlijkheid en het gedrag van de betrokkene en van haar kinderen, het schoolgaan van de kinderen, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.”

De gemachtigde heeft aldus op duidelijke wijze de redenen aangegeven waarom de door de verzoekster genoemde elementen niet van aard zijn om een buitengewone omstandigheid uit te maken, met name omdat zij enerzijds de grond van de aanvraag betreffen waarop in de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag niet kan worden ingegaan en omdat zij anderzijds niet van aard zijn om te kunnen aannemen dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, overeenkomstig de normaal geldende procedure.

De verzoekers maken geenszins aannemelijk dat deze redengeving niet afdoende zou zijn in het licht van de ontvankelijkheidsvereisten van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet ‘verder’ te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing ‘het waarom’ of ‘uitleg’ dient te vermelden.

De Raad stelt vast dat de verzoekers voor het overige in hun uiteenzettingen niet duidelijk maken op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. In tegendeel blijkt uit het verdere betoog van de verzoekers dat zij de motieven van de bestreden beslissing kennen en deze verder inhoudelijk bekritisieren, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekers de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwisten, kan hun kritiek niet dienstig in verband worden gebracht met de formele motiveringsplicht. De verzoekers voeren in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven deugdelijk zijn, de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

De argumentatie van de verzoekers wordt verder onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht. Dit onderzoek wordt gevoerd in samenhang met de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de opgeworpen manifeste beoordelingsfout, en zulks door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, §1, van de vreemdelingenwet, zoals van kracht ten tijde van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel (cf. artikel 9 van de vreemdelingenwet) geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet dan ook na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden zijn die de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekers erkennen uitdrukkelijk dat de verweerder zich enkel kan uitspreken over de grond van de aanvraag wanneer deze reeds heeft besloten dat de aanvraag ontvankelijk is omwille van de aangevoerde buitengewone omstandigheden. Zij bevestigen eveneens uitdrukkelijk dat het juist is dat de duur van het verblijf of de integratie in de Belgische samenleving op zichzelf geen buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag in België ingediend wordt. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de verzoekers daarnaast nog kunnen opperen dat de gemachtigde bij zijn onontvankelijkheidsbeslissing *“zou rekening kunnen houden met de integratie van verzoekster op het Belgische grondgebied”*.

Waar de verzoekers vaagweg en in zeer algemene termen stellen dat *“een vreemdeling, die geen familie of kennissen in zijn land van herkomst heeft, die op de dag van de aanvraag tot machtiging geen enge verbanden ermee heeft, die in België door verenigingen en particulieren gesteund wordt, die actief aan het sociale leven deelneemt, dus een integratie in België rechtvaardigen kan, die groter is dan zijn integratiegraad in zijn land van herkomst;”* en waarbij zij verwijzen naar een arrest van de Raad van State dat hoe dan ook niet dienstig is aangezien het enkel de schorsingsvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft hetgeen noch in de bestreden beslissing noch in voorliggende procedure aan de orde is, dient te worden opgemerkt dat de verzoekers nalaten dit betoog te concretiseren en toe te spitsen op de motieven van de thans bestreden beslissing. Ook het betoog dat buitengewone omstandigheden eventueel ook gebruikt kunnen worden als gegrondheidsargument, is niet dienstig. Immers ligt *in casu* een beslissing voor waarbij geen buitengewone omstandigheden werden aanvaard, zodat niet kan worden vooruitgelopen op deze of gene beslissing die eventueel zou worden genomen omtrent de grond van de zaak.

De Raad wijst er op dat in de bestreden beslissing omtrent het beweerde nadeel dat verbonden is aan het teniet doen van de inspanningen tot integratie, het volgende wordt overwogen:

“Verzoekende partij laat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vooreerst berusten op het onderbreken van haar integratie. Er is nochtans geen sprake van een wettig nadeel wanneer een proces van integratie in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals de verzoekster in casu. Het is maar normaal dat de betrokkene gepoogd heeft om zich te integreren, in welke mate dan ook, al was het maar om het tijdelijk toegestaan verblijf voor zichzelf zo aangenaam mogelijk te maken. Uit vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weten we dat de integratie-elementen tot de gegrondheid behoren. Daar deze elementen tot de gegrondheid behoren, wordt in deze fase enkel gekeken of ze de betrokkene verhinderen om de aanvraag in het herkomstland of in een derde land in te dienen, doch er wordt niet verder op ingegaan.”

Dat de gemachtigde geen rekening houdt met het teniet doen van de inspanningen tot integratie en dat hij dienaangaande een gestereotypeerde argumentatie gebruikte, kan dan ook niet worden aangenomen. De Raad benadrukt dat de verzoekers geen enkele poging doen om de bovenstaande motieven te weerleggen.

Waar de verzoekers voor het overige nog verwijzen naar de reeds in de aanvraag aangehaalde elementen van scholarisatie van de kinderen, goede integratie, de duur van het verblijf, de humanitaire redenen, de duurzame sociale verankering, de kennis van de Franse taal, de werkbelofte, de vrienden- en kennissenkring, de persoonlijkheid en de voorbeeldige houding van de verzoekster, en waar zij louter aangeven dat de gemachtigde deze elementen als buitengewone omstandigheden had moeten beschouwen, geeft hun betoog louter blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen evenwel de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, wat niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het komt de Raad geenszins toe een standpunt in te nemen over de opportuniteit van een bestuursbeslissing.

De verzoekers geven tot slot nog aan dat de instructies van 19 juli 2009, hoewel vernietigd, nog kunnen worden toegepast omdat de minister belast met migratie- en asielbeleid beloofde de daarin opgenomen voorwaarden te eerbiedigen. Dienaangaande kan de Raad enkel vaststellen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht opmerkt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit vernietigingsarrest werkt *erga omnes* zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de bestreden beslissing onmogelijk kan worden toegepast. In tegenstelling tot wat de verzoekers lijken voor te houden, dient de verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest van 10 oktober 2012 met nr. 220.932 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*”.

De vaststelling dringt zich dan ook op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing, in antwoord op de vraag om toepassing te maken van de criteria vervat in de voornoemde instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze als dusdanig niet meer van toepassing zijn.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het betoog van de verzoekers niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt. De verzoekers tonen geen onzorgvuldigheid in de feitenvinding aan en zij maken niet aannemelijk dat een foutieve toepassing werd gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt derhalve niet. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt evenmin.

3.5. In de mate dat de verzoekers een schending aanvoeren van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat de thans bestreden beslissing enkel inhoudt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals deze voorlag ten tijde van deze beslissing, onontvankelijk wordt verklaard omdat de in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden niet werden aanvaard als een grond die de verzoekers zou verhinderen de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure, dit is vanuit het land van herkomst of de plaats van oponthoud in het buitenland. De gemachtigde heeft bovendien uitdrukkelijk gesteld “*Huidige beslissing houdt geen gedwongen terugkeer naar het geboorteland in, noch een terugleiding naar de grens.*”

Voorts dient te worden herhaald dat de vreemdeling die een aanvraag indient op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetgeen in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, onmiskkenbaar de bewijslast draagt. Het was dan ook aan de verzoekers om in de aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen de aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit de uiteenzettingen in de aanvraag moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het is vervolgens aan het bestuur om te oordelen of de in de

aanvraag opgenomen elementen daadwerkelijk in aanmerking komen als zijnde een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hierbij kan het bestuur dan ook enkel rekening houden met de elementen die door de betrokken vreemdeling zelf naar voor worden gebracht. Op de gemachtigde rust dan ook geen verdere onderzoeksplicht, hij is er niet toe gehouden om in de plaats van de aanvrager op zoek te gaan naar bijkomende elementen die er eventueel zouden kunnen toe leiden dat de aanvraag in België kan worden ingediend.

De Raad stelt vast dat de verzoekers in het kader van de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM slechts verwijzen naar elementen die zij niet aan de diensten van de verweerder hebben kenbaar gemaakt ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekers geenszins hebben te kennen gegeven zich te beroepen op een gezinsleven met de heer Y. B. en het kind dat slechts na het indienen van de aanvraag werd geboren. Evenmin werd op enig nuttig tijdstip kenbaar gemaakt dat het kind Y. B. gezondheidsproblemen had. De verzoekers verwijzen wat dit laatste betreft overigens naar een medisch attest dat dateert van ná het treffen van de thans bestreden beslissing. Er valt dan ook niet in te zien hoe de gemachtigde bij het nemen van zijn onontvankelijkheidsbeslissing rekening zou kunnen of moeten houden met elementen die hem niet ter kennis waren.

Indien de verzoekers menen dat thans andere “*buitengewone omstandigheden*” voorliggen die hen verhinderen de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen, dan komt het hen toe om deze elementen aan te wenden in een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis, artikel 9ter of eventueel artikel 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. De verzoekers kunnen echter niet dienstig aanvoeren dat de gemachtigde bij de loutere beslissing aangaande de in de aanvraag voorgelegde buitengewone omstandigheden, beslissing die geen enkele wijziging teweeg brengt in de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekers en die hen evenmin enige terugkeerverplichting oplegt, in deze omstandigheden de artikelen 3 en 8 van het EVRM zou hebben geschonden.

De aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan dan ook niet tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing leiden.

3.6. Het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

C. DE GROOTE